

Ročník VI.
Cyklistický speciál
Září 2011

Časopis dětí ze Základní školy Bavorovská ve Vodňanech

**Vážení příznivci a čtenáři Bliku, v září 2011 žáci osmého ročníku absolvovali cyklistický kurz ve Volarech, a tak se rozhodli se s vámi podělit o své zážitky a pocity. Proto vydáváme toto číslo Bliku jako Cyklistický speciál.
Vaše redakce**

Cyklistický kurz 8.B

První den.

Ráno 19. září jsme se všichni sešli na vlakovém nádraží. Tam jsme naskládali bágly na jednu kopci a čekali jsme na vlak. Když přijel, tak kluci šli nakládat kola. Když bylo vše hotové, usadili jsme se do vlaku a jeli směr Volary. Cesta byla dlouhá, ale zvládli jsme to.

Ve Volarech to probíhalo skoro stejně jako ve Vodňanech. Kluci čapli kola a holky je odváděly. Ubytovna se jmenovala hotel Chata. Na první pohled obyčejná budova, ale uvnitř to bylo hezky zařízené a útulné. Naobědvali jsme se a šli se rozdělovat pokoje. Hned, co jsme si vybalili, jeli jsme i za škaredého počasí na první vyjížd'ku.

Paní učitelka Vršecká s námi nejela. Udělala nám „pápá“ a šla se podívat po Volarech. My jsme mezitím jeli do Českých Žlebů. Zastavili jsme se na sjezdovce, abychom se občerstvili a také schovali na chvíli před deštěm. Další zastávka byla na biofarmě. Bohužel měli zavřeno, tak jsme jeli dál. Byli jsme všichni zmrzlí a mokří. V botičkách nám dokonce i čvachtalo, a tak jsme se zastavili v malé vesničce na čaj. Tam jsme se zahřáli a vyrazili jsme do Volar na ubytovnu. Cesta zpátky byla dobrá, protože jsme jeli skoro pořád z kopečka. Na ubytovně jsme se převlékli a šli rovnou na večeři. Vařili výborně. Večer jsme vyprávěli paní učitelce, co jsme viděli, a naopak paní učitelka vyprávěla zase nám. Bylo to fajn. =)

Druhý den.

Ráno byla samozřejmě snídaně. Párečky, lupínky, šunky, sýry, housky a další zmizely hned v našich bříškách. Pan učitel Kubelka s paní učitelkou Soukupovou chtěli vyjet hned po snídani v 9 hodin na celodenní výlet. Jenže počasí nám nepřálo. Pršelo jak z konve. Tak jsme seděli všichni na takových gaučících, které tam byly, a čekali jsme a čekali. A také jsme se dočkali. Když jsme viděli, že neprší, hned jsme běželi za panem učitelem. Vyrazili jsme asi ve třičtvrtě na deset. Jezdili jsme křížem krážem v Česku i Německu. Mimochodem, v Německu to bylo nádherné. Ty domečky, kostelíčky a další. Jelo se tam krásně. Ale mně osobně se nejlíp jelo okolo Schwarzenberského kanálu. Bylo to nádherné, uprostřed lesa, ten klid a jenom šumění vody. Takhle to nějak vypadalo:

Třetí den.

Po snídani jsme si sbalili věci, a když jsme viděli, jak je venku krásně svítí sluníčko, tak jsme prostě museli vyrazit ještě na krátkou projížd'ku. A taky jsme chtěli dosáhnout krásných ujetých 100 km. Protože za předchozí dva dny jsme

najezdili dohromady 86 km, tak nám to nedalo a chtěli jsme mít tu krásnou stovku, a tak jsme vyrazili. Jeli jsme jen do nějaké vesničky a zase zpátky do Volar. Jelo se nádherně, protože sluníčko krásně svítilo a hrálo nás. Ve Volarech jsme se zastavili ještě na místním hřbitově., protože nám večer paní učitelka Vršecká vyprávěla o pochodu smrti z roku 1945. Byla se totiž ještě s Nikčou Troblů, která ze zdravotních důvodů nemohla jet s námi, podívat v muzeu. Bylo to strašné vidět tolik hrobečků nevinných lidí. Dokonce jsme tam našla hrobeček, ve kterém byla pohřbena nějaká dívka, slečna či paní, která se jmenovala jako já. Amálie. Docela mě to zarazilo. Pan učitel nám něco o tom ještě povyprávěl, ale jelikož nás čas tlačil, museli jsme jet zpátky na ubytovnu pro bágly a pak rovnou na nádraží. Měli jsme to jen tak tak. Vlak už na nás čekal. Kluci zase naložili kola a holky odnosily bágly. Nasedli jsme do vlaku a čekali, až vyrazíme. Já s holkama jsem seděla vzadu, kde byla dlouhá sedačka a jak jsme byly zmožené, tak jsme se tam poskládaly a cestu do Vodňan jsme prospaly. Uběhlo to rychle a byli jsme ve Vodňanech, kde na nás čekali už rodiče. Rozloučili jsme se a jeli jsme každý domů.

A na závěr bych chtěla říct, že se mi na cykláku moc líbilo, ale musím uznat, že nám pan učitel dal docela do těla. Ale jsem ráda. Ještě bych to prodloužila tak o dva dny, přeci jenom tři dny jsou málo, ale na druhou stranu jsem toho taky měla dost. Myslím, že si cyklák všichni užili a doufám, že pan učitel Kubelka, paní učitelka Soukupová a naše zdravotnice paní učitelka Vršecká byli s námi spokojeni. :)

Amálie Kormanová, 8. B

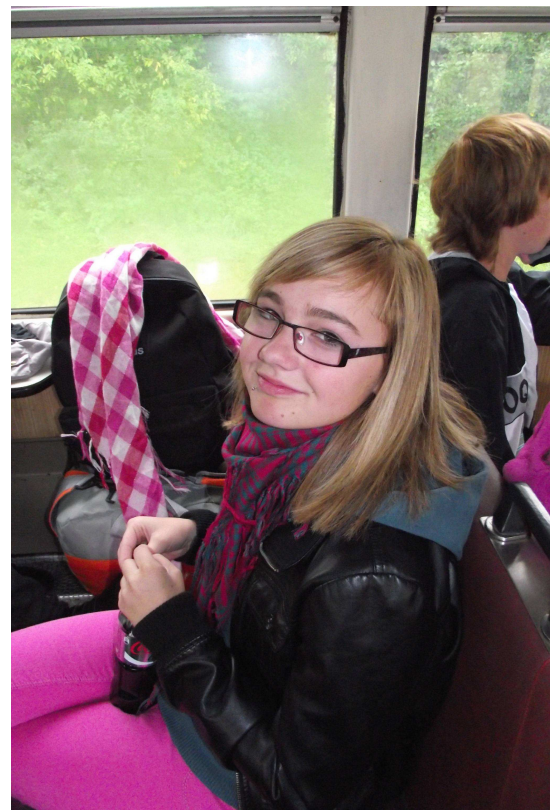

Taħhile cestovala ħola

A taħhile my:

Anketa v 8. B

Jak se ti líbilo na kurzu?

Bylo to super:D. Monča Vlková (Vlkouš)

Prodloužila bys ho a o kolik?

Ano, aspoň o tři dny, ale dala bych jeden den odpočinku. Amča Kormanová (Madlinka)

Chutnala ti jídla, která nám vařili?

Ano byla dobrá ☺. Domča Jarošová

Zdály se ti projížďky moc dlouhé?

Né, byly akorát, ani mě nebolely nohy, spíš zadek..:) Mart'a a Tom

Byla sranda na pokojí?

Ne, protože jsme seděli na měkoučkých sedačkách v klubovně☺ Petr a Amča

Bolel vás zadek?

Ani moc ne...všechny kopce byly pro nás hračka Vašek a Tom

Líbila se ti hra „Mám šáteček mám“?

Jo líbila, hlavně když byla sranda, i já jsem pusu dostala :* Verča

Co se ti na cykláku nelíbilo?

Nelíbila se mi večerka, byla moc krátká. Kiki Cinádrová

Stýskalo se ti po škole?

Ne, kéž bych se tam nemusela vrátit. Monča Cinádrová

Bylas ráda, že se vybíraly na noc mobilky?

Ne, nevěděla jsem kolik je hodin a chtěla jsem poslouchat písničky. Verča Svatá

Chtěli jste jít hrát bowling?

Ano, chtěli jsme, ale šéf to nedovolil..

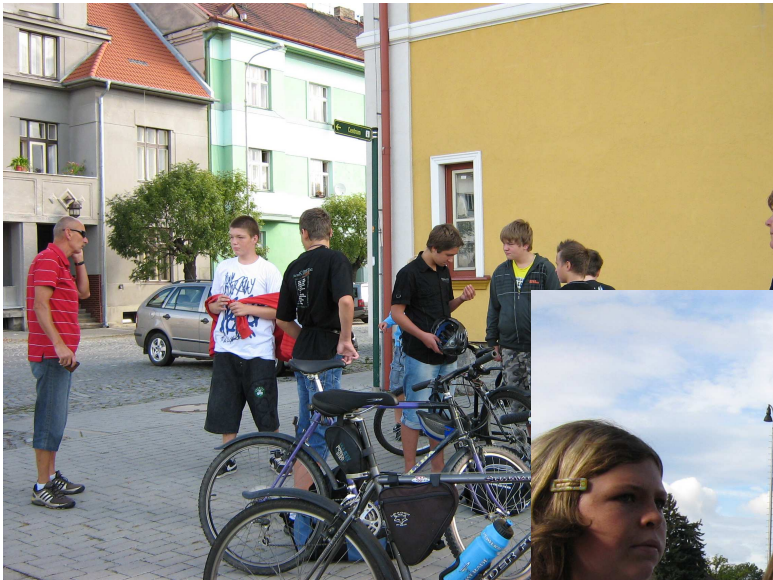
Monča V. a Niky S.

NA ZÁVĚR...

Cyklák se mi moc líbil. Byla sranda, hlavně na těch sedačkách, kde jsme se váleli jeden přes druhého. Na pokojích bylo krásně, hlavně ta velká vana. Vyjížd'ky na kolech byly úžasné, sice za špatného počasí, ale Šumava je tak nádherná, že to za to stojí. Skoro všichni jsou teď nemocní, ale aspoň jsme si to užili. Ti, kteří nejeli, udělali obrovskou chybu. Sice všichni smrkáme, ale užili jsme si to.:)

Nikča T.

NENÍ ŠPATNÉHO POČASÍ, JEN ŠPATNÉHO OBLEČENÍ

S návratem do školních lavic čekal žáky 8. ročníku třídní cykloturistický kurz na Šumavě. Třída 8. B absolvovala tento kurz v termínu od 19. do 21. září.

Tentokrát jsme cestovali do Volar, kde jsme bydleli v hotelu Chata. Ubytování se nám moc líbilo. Hotel je provozován jako rodinný podnik a po celou dobu pobytu se o nás staral ochotný a milý personál. Zapomenout nesmím ani na skvělou kuchyni.

Z Volar jsme pak vyráželi na jednotlivé trasy. Náš pobyt zpočátku komplikovalo chladné a deštivé počasí, ale i tak jsme zvládli realizovat připravený program v plném rozsahu. Jak říká pan učitel Kubelka: „Není špatného počasí, jen špatného oblečení.“ Náročnější podmínky jsme vzali jako výzvu a v šumavských kopcích jsme najezdili celých sto kilometrů.

Na první projížďku jsme se vydali v pondělí odpoledne zabalení do pláštěnek. Jeli jsme přes Soumarský most do Českých Žlebů a zvykali si na kopcovitý terén. Do Volar jsme se vraceli přes Hliniště a Lenoru.

Na úterý pro nás pan učitel Kubelka, který kurzu velel, připravil celodenní trasu. Jeli jsme přes České Žleby, projížděli místy zaniklých osad Kamenná hlava či Mlaka a poslouchali vyprávění pana učitele, který všechna ta místa dobře zná. Potom jsme překročili zelenou hranici Mechový potok a pokračovali dál na území Německa směrem do Haidmuhle. Když jsme projeli Haidmuhle, zamířili jsme zpět do České republiky. Oběd jsme si vychutnali při krátké zastávce v Novém Údolí. Potom jsme vystoupali ke Schwarzenberskému kanálu. Nejprve jsme se seznámili s jeho historií a nechyběla ani projížďka podél kanálu. Poté jsme sjeli do Stožce, kde jsme si krátce odpočinuli u teplého čaje. Protože se počasí začalo lepší, zajeli jsme si ještě na biofarmu Vlčí Jámy, odkud jsme si přivezli výborné biojogurty. Přes Lenoru jsme se vrátili zpět do Volar.

Po dobré večeři jsme se podívali na dokument o historii Volar, který pak paní učitelka Jana Vršecká doplnila dalším zajímavým povídáním a ukázkami materiálů z místního muzea.

Ve středu jsme hned po snídani začali balit, abychom před odjezdem stihli ještě jednu trasu. Tentokrát jsme se konečně dočkali sluníčka. Vyrázili jsme směrem na Blanický mlýn a dojeli až do Mlynařovic. Po návratu do Volar jsme se ještě zastavili na některých místech, o nichž jsme si povídali předešlého večera. Navštívili jsme hřbitov s pomníky 95 žen – obětí pochodu smrti z roku 1945 a tiše přemýšleli o hrůzách holocaustu. Potom jsme projeli staré Volary a prohlédli si typické roubené chalupy. Pak už nás čekala jen cesta domů.

Ve čtvrtek jsme si ve škole o všem společně povídali, sdělovali si zážitky a shodli se na tom, že se nám kurz vydařil. Žáci měli možnost nejenom zapracovat na své fyzické kondici a užít si krásnou Šumavu, ale získat i řadu poznatků z oblasti historie, zeměpisu nebo přírodopisu. Navíc jsme měli možnost trávit společný čas mimo školní prostředí a lépe se poznat.

Chválím žáky za dobré chování a snahu poprat se s šumavským terénem a kolegům děkuji za výbornou spolupráci.

Mgr. Daniela Soukupová

Postřehy cyklistů:

Nejvíc se mi líbilo, když jsme přišli do hotelu a rozdělovali se do pokojů. My děvčata jsme dostaly pokoj pro osm osob a byly jsme moc šťastné. Nejdřív jsme nemohly najít dveře a asi 10 minut jsme bloudily, ale nakonec jsme je našly. Dveře byly totiž železné, vypadaly jako vstup do trezoru.

Míša, 8. A

Moje štěstí bylo, že když jsme se rozdělovali na „lepší a horší“, tak jsem byla ta „horší“ a s naší paní učitelkou jsme jeli klidnou cestou téměř pořád z kopce, ale pak jsme narazili na opravovaný most a museli jsme vzít kola do ruky a jít ledovou vodou na druhý břeh.

Terka, 8. A

Nejradši bych se vrátila. Budou mi chybět ty obrovské snídaně. Amča, 8. B

Nejhezčí vyjížďka byla ve středu ráno, když svítlo sluníčko a bylo teplo. Byla bych radši, kdybych se sem mohla vrátit. I zábava byla fajn.

Nikča, 8. B

Na kole jsme jeli až do Německa. Ze začátku jsem se toho lekla, ale nakonec to dopadlo dobře. Na území ČR bylo plno kopců a jen lesní cestičky. Jakmile jsme přešli hranice do Německa, bylo to úplně něco jiného. Krásná krajina a většinou jsme jeli z kopce. Byl to nádherný pohled. Kvůli tomu stálo za to ty kopce šlapat.

Dana, 8. A

Největší dojem jsem neměla, mně se líbilo všechno, až na ty strašný kopce. Já jsem byla hlavně ráda, že jsem tam vůbec mohla jet.

Nikky, 8. A

Nejvíce se mi líbilo jídlo, obsluha se chovala mile. A ta nádherná příroda. Honza, 8. A

Moc se mi na cyklokurzu líbilo, bylo to bezva a ještě bych se tam vrátila. Vařili velmi dobře. Líbily se mi výlety na kolech.

Monča, 8. B

Na cyklák se mi vůbec nechtělo, ale jsem ráda, že jsem jela, byla tam legrace. Klidně bych tam vrátila, připadalo mi to moc krátké.

Denisa, 8. B

Byl bych tam ještě delší dobu. Objednat pěkné počasí se nám sice nepodařilo, ale jinak jsme to zvládli.

Martin, 8. B

Na cyklistickém kurzu se mi líbilo vesměs všechno, ale největší dojem na mě udělali spolužáci. Někteří, do kterých bych to vůbec neřekl, jeli vepředu a drželi se tam pořád mezi nejlepšími.

David,

8. A

Chtěla bych se tam vrátit. Ubytování bylo hezké, jídlo dobré. První den jsem nemohla vyjet kopec, ale druhý den jsem vyjela všechny.

Verča, 8. B

V pondělí 12. září jsme se se školou vypravili na cyklistický kurz do Volar. Na jednu stranu se všichni těšili, ale na druhou stranu se spousta z nás bála. No, uznávám, bály jsme se spíš my, holky, protože když jsme viděly fotky hotelu na internetu, docela dost nás to vyplašilo. Když jsme ale přišli k hotelu, vypadalo to ve skutečnosti mnohem lépe. Zabydleli jsme se, naobědvali a vypravili se na první výlet na kolech. Myslím že nemusím zmiňovat, že hodně z nás bolel zadek už po prvním dni a taky nemusím zdůrazňovat, že na prvním velkém kopci pár jedinců umíralo. Půlku cesty jsme kola táhli za sebou, a to proto, že jsme špatně odbočili a museli jsme jít CHKO. Nicméně to, co nás čekalo druhý den, bylo o 100% horší než první den.

Ráno jsme vstali a nasnídali se. Normální den jako každý jiný. Jenomže místo oběda jsme dostali balíčky a jelo se. Nejdřív jsme celá třída pod velením pana učitele Kubelky a paní učitelky Vokaté jeli do Německa. Přišlo mi, že jedeme pořád do kopce. Pomalu nám docházela trpělivost, a tak se také párkrát stalo, že někdo mrsknul kolo do příkopu, že hodil helmou o zem, kopal do kola nebo mu nadával. Konečně jsme vyjeli kopec, který byl u zeleného přechodu přes hranice do Německa. Všichni jsme si posedali buď na lavičky, co tam byly, nebo na obří kameny. Na jednom z kamenů bylo napsáno Kamenná hlava, ale bohužel sem tak trošku zapomněla, co to má znamenat. Snad se nebude pan učitel Kubelka zlobit. ☺

Když jsme projeli vesnicemi v Německu až zpátky do Česka, nechali nám učitelé pauzu na oběd. Hned, co jsme se občerstvili, sedli jsme na kolo a jeli dál. Po určité trase nás pan učitel rozdělil. Zdatní jeli s ním dlouhou trasu a ti

méně zdatní, což byli asi 3 lidi, jeli s paní učitelkou. Nestydím se a klidně to řeknu, jela jsem s paní učitelkou, což jsem chtěla.

Po nějaké době nás čekalo tak napůl nemilé překvapení. Do cesty se nám postavila překážka. Stavěl se most pře řeku a jediná cesta vedla přes ni. Nejdřív jsme si mysleli, že dělníci si z nás dělají legraci, když nám řekli, že musíme přes vodu, ale hned jsme pochopili, že přes tu řeku budeme muset přejít my i s koly. Jsem strašpytel, stála jsem na jednom břehu a ječela, že přes to nepůjdu, ale jinou možnost jsem neměla. Sundala jsem boty a šlo se. Všichni jsme to přežili, i když voda byla jako led. Úspěšně jsme se setkali s druhou skupinou v restauraci U Pstruha, dali si něco na zub a pomalu jeli do Chaty.

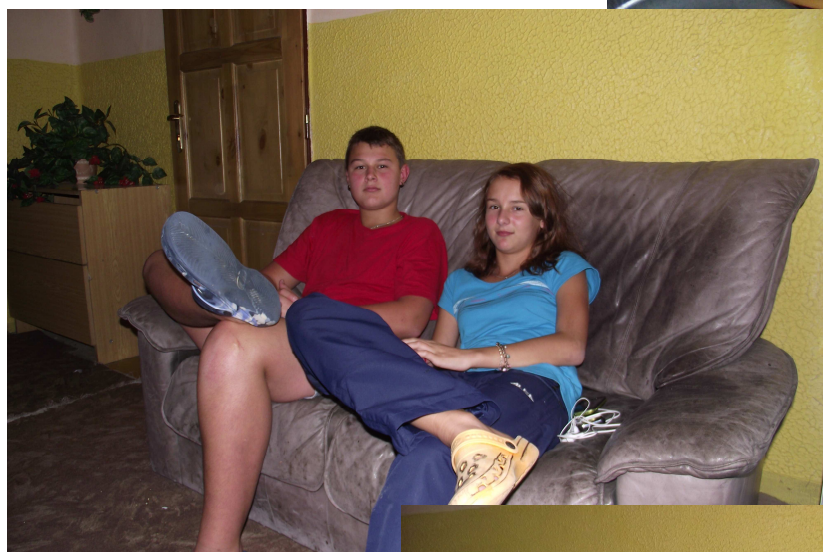
Sice mě bolí všechno ještě teď, ale užila jsem si to a myslím, že všichni ostatní taky.

Nikky, 8. A

V jídelně

Na chodbě

Cyklistický kurz 8. B se konal od 19.9. do 21.9. 2011.

Na cyklák se mi vůbec nechtělo, ale nakonec jsem ráda že jsem jela, byla tam sranda, jídlo mi tam strašně chutnalo. Po příjezdu v pondělí jsme vyrazili na kola, bylo strašné počasí, ale jak říká pan učitel Kubelka: „Není špatného počasí, ale špatného oblečení,“ takže jsme to i za deště zvládli. Večerku jsme měli v 21:00 hod.

V úterý ráno, po snídani, jsme vyrazili na celý den na kola, na tomto celodenním výletě jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí, třeba o Schwarzenberském plavebním kanálu, byli jsme až v Německu, mohli jsme poznat rozdíl mezi Českem a Německem, Česko je proti Německu neupravené.

Cestou domů jsme se ještě stavili na bio farmě, pro jogurty. Ve středu ráno jsme se před odjezdem do Vodňan ještě projeli, abychom ujeli 100 km za ty tři dny, nakonec jsme ujeli 102 km. Vrátili jsme se z vyjížďky a náš vlak už přijížděl na nádraží, naštěstí jsme to ale stihli. Na cykláku se mi moc líbilo, ale byl strašně krátký, ještě bych tam alespoň týden zůstala.

Denisa, 8. B

Ráno jsme se sešli v pondělí 12.9. v 9:25 na vlakovém nádraží ve Vodňanech. Potom jsme odevzdali bezinfekčnost paní učitelce Vokaté, abychom mohli jet. A zanedlouho nám přijel vlak. Dostali jsme vlastní vagón na kola, kluci museli rychle naložit kola a holky nosily krosny, batohy a sportovní tašky. Potom jsme jeli asi hodinu a půl vlakem a nakonec jsme před obědem dorazili do Volar. Opět kluci museli vynosit kola a holky nosily krosny, batohy a sportovní tašky.

Asi padesát metrů od vlakového nádraží byl náš hotel Chata. Přišli jsme k němu, nechali si kola před hotelem a šli jsme na oběd. K obědu byla nudlová polévka a brambory s masem. Po obědě se rozdělovaly pokoje. Já a holky jsme doufaly, že nám dají pokoj po osmi. Naše přání se vyplnilo. Ale když jsme se šly ubytovat, nemohly jsme najít schody do třetího patra, které vedly k našemu pokoji. Potom jsme je přece jen naly schované za dveřmi. Když jsme konečně došly na pokoj, hned sme si zabraly postele, na kterých jsme chtěly spát. Zjistily jsme, že jsme měli nejhezčí pokoj ze všech. Na patře s námi byli ještě holky ze šesté třídy, které tam měly turistický kurz.

Když jsme si vybalily věci, převlékli jsme se, tak nám pan učitel Kubelka řekl, ať jdeme před hotel, vezmeme si kola, vyzkoušíme brzdy a vyjedeme na první vyjížďku do Lenory a zpátky do Volar. Jeli jsme po lesní cestě a dvakrát jsme zabloudili, potom jsme museli jít asi dva kilometry pěšky. Poté jsme navštívili BIO farmu ve Vlčích jámách a koupili si jogurty. Polovina lidí si ho nekoupila a snědla ho Matějovi, který nám dovolil si vzít. Potom jsme dorazili do Lenory a čekali tam asi deset minut na šestáky, když

dorazili, došli jsme se podívat na starou skálu a k peci, kde se peče chleba každou poslední středu v měsíci. Potom jsme čekali než šestáky a Jirku Mondeků, který po cestě přetrhl řetěz, odveze autobus zpátky do Volar. Potom jsme i my vyrazili na kolech zpět do Volar. Než jsme dojeli do hotelu, ještě jsme zastavili u Coopu a nakoupili si dobroty. Potom jsme si došli na večeři. Po večeři jsme měli osobní volno. Večerka byla v půl desáté večer.

V úterý ráno nás probudila paní učitelka Vokatá, abychom se oblékli a šli na snídani. Po snídani jsme si došli sbalit věci a vyrazili jsme. Jeli jsme přes Volary, České Žleby až jsme dorazili k historickému místu Kamenná hlava, kde jsme měli malou přednášku od pana učitele Kubelky. Poté jsme za nedlouho přejeli německé hranice, jeli chvíli v Německu a zase jsme se vrátili do Česka. Těsně u hranic jsme snědli oběd. Jedna skupina jela delší trasu a Terka, Nikča a Honza s paní učitelkou jeli kratší trasu. Sešli jsme se ve Stožci, kde jsme se zastavili v restauraci. Potom jsme se vraceli zpět o Volar a já jsem zjistila po dvou a půl kilometru, že jsem nechala batoh v restauraci. Když jsem dojela k restauraci, byla jsem ráda, protože tam batoh byl. Hned jsem si ho dala na záda a jela zpět za ostatními, pan učitel na mě čekal na rozcestí a po pěti minutách jsme všechny dojeli. Nakonec jsme se všichni vrátili do Volar v pořádku. Jakmile jsme uklidili kola, šli jsme se hned osprchovat a na večeři, ke které byl kuřecí plátek s kaší. Po večeři bylo opět osobní volno.

Ve středu ráno jsme šli na snídani a potom balit. Všichni měli dilema, jestli mají všechno, jestli něco nezapomněli a tak. Ráno pršelo, takže jsme už nikam nejeli. Potom jsme okolo jedenácté nastoupili na vlak a hurá domů. Do Vodňan jsme dorazili okolo půl jedné odpoledne. Myslím si, že se všem, i mně, cyklokurz líbil.

Míša, 8. A

Pondělí 12. září pro nás nebylo jen tak obyčejné ráno. Žádné vstávání v sedm hodin. Hezky jsme si mohli prospat až do devíti hodin. Spousta z nás se těšila, ale zároveň bála. Kam že jsme to vlastně jeli? Do Volar na Šumavu. Všichni jsme se ráno sešli na vlakovém nádraží ve Vodňanech. Vlak přijel a my jsme nakládali kola, tašky a batůžky. Cesta do Volar není tak dlouhá. Ale stálo za to si ji trochu zábavou zkrátit.

Po příjezdu do Volar jsme vyložili kola a zavazadla a došli jsme do penzionu. S plným žaludkem se pracuje lépe. Nejdříve jsme měli oběd. A

potom? Rozdělení pokojů. Jelo nás celkem sedm holek. Shodly jsme se, že si vezmeme osmi lůžkový pokoj.

První cesta na kole byla hned v pondělí po ubytování. Jeli jsme spíš jenom takovou vyhlídkovou jízdu. Přijeli jsme na večeri (v šest hodin večer) a potom bylo osobní volno do devíti hodin. Večerka v půl desáté. Když už učitelé obešli pokoje, začali jsme si povídat a pomalu usínat.

Druhý den byl celodenní výlet. Kam jsme jeli? Do Německa přes zelený přechod přes hranice. V Německu je to jak v pohádce. Takové ty dřevěné domečky, žádná neupravená zahrádka.

Cestou zpět jsme se stavěli na hranicích, kde jsme si dali oběd, který nám dali v hotelu s sebou. Utahaní jsme se vrátili do hotelu a padli na postel „mrtví“.

Kurz se mi moc líbil a jela bych ho klidně ještě jednou.

Návrat do Vodňan byl opět vlakem . Doma jsme se najedli a vzpomínali na ten krásně prožitý cyklistický kurz.

Nikola, 8.A

Malebná šumavská zákoutí

